

Sygn. akt V KK 420/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **S. T. i L. S.**,
skazanych z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 października 2020 r.
na posiedzeniu bez udziału stron (art. 532 § 3 k.p.k.)
wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego w wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 28 września 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W złożonych przez obrońców skazanych S. T. i L. S. kasacjach od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...) ich autorzy sformułowali wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wnioski obrońców skazanych S. T. i L. S. nie zasługiwały na uwzględnienie.

Suspensywność zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym ma charakter wyjątkowy, jedynie w szczególnych przypadkach dopuszczalne jest wstrzymanie zaskarżonego kasacją rozstrzygnięcia. Wyrok posiadający atrybut prawomocności podlega bezzwłocznemu wykonaniu (art. 9 § 1 i 2 k.k.w.).

Regulacja ta bazuje na przyjęciu, że rozstrzygnięcie to korzysta z domniemania prawidłowości (*res iudicata pro veritate habetur*). Z kolei implikacją tego założenia dla postępowania zainicjowanego wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia — którego przedmiot stanowi weryfikacja prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończące postępowanie, którym poddano kontroli wyrok sądu I-szej instancji — jest to, że wniesienie kasacji nie wstrzymuje w sposób automatyczny wykonania prawomocnego rozstrzygnięcia.

Przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie określa przesłanek skutkujących wstrzymaniem wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia (lub innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji). W judykaturze przyjmuje się jednak, że wstrzymanie wykonania orzeczenia możliwe jest w razie kumulatywnego zmaterializowania się dwóch kryteriów.

Po pierwsze chodzi o to, że ocena zarzutów wyartykułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia (dokonana, co wypada podkreślić, wyłącznie na potrzeby rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wydania rozstrzygnięcia o charakterze incydentalnym) pozwala już *prima facie* na stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa ich zasadności oraz postawienia — w miarę kategoriycznej — prognozy co do możliwości uwzględnienia zarzutów kasacyjnych przez Sąd Najwyższy. Niezbędne jest więc ustalenie, że postawione orzeczeniu sądu odwoławczego zarzuty (i argumentacja zaprezentowana na ich poparcie) w kasacji dają asumpt do przyjęcia poglądu o ewidentnej, niejako „rzucającej się w oczy” wadliwości zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego. Po wtóre zaś, konieczne jest wykazanie przez autora wniosku, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla skazanego.

Przy analizie potrzeby wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia w związku z wniesieniem kasacji posiłkowo należy posługiwać się także rezultatem oceny, czy ewentualne wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia zarzutu bądź zarzutów sformułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia doprowadziłoby do wydania przez najwyższą instancję sądową orzeczenia skutkującego potrzebą odstąpienia od dalszego wykonywania wobec skazanego orzeczonej w stosunku do niego kary (czy środka karnego). Nie w każdym bowiem przypadku stwierdzenia

istnienia wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia zarzutów kasacyjnych nieodzowne stanie się wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia — także z uwagi na uwarunkowania wynikające z innych zaszłości współkształtujących aktualny status prawny skazanego w płaszczyźnie wykonywania orzeczonych wobec niego (innych) kar.

Nie przesądzając obecnie treści rozstrzygnięcia, które po merytorycznym rozpoznaniu kasacji zapadnie w niniejszej sprawie i finalnej oceny zaprezentowanych w niej zarzutów (w tym, także, zarzutów zawartych w kasacji wniesionej w niniejszej sprawie przez oskarżyciela publicznego na niekorzyść skazanego L.S.) należy jednak stwierdzić, że zupełnie wstępna analiza zarzutów postawionych w kasacjach obrońców S. T. i L. S. — dokonana przez Sąd Najwyższy jedynie w ograniczonym zakresie, bo tylko w płaszczyźnie niezbędnej dla rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wyłącznie na użytek rozpoznania tego wniosku — nie upoważnia do wyrażenia poglądu, iżby którykolwiek z nich był zasadny w stopniu oczywistym („rzucającym się w oczy”) czy formułowania stanowczej prognozy o istnieniu szczególnie wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia tych zarzutów w wyniku rozpoznania kasacji wniesionych przez obrońców skazanych. Tymczasem — jak już powiedziano wyżej — to wyłącznie stwierdzenie zaistnienia tych okoliczności otwiera drogę do rozważenia potrzeby wstrzymania wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją.

Należy przy tym zwrócić uwagę na to, że obrońca S. T. formułując wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego rozstrzygnięcia podniósł jedynie, że „w kontekście stanu zdrowia skazanego i wagi zarzutów kasacyjnych [...] wstrzymanie wykonania orzeczenia jest absolutnie konieczne”. Poza wyrażeniem subiektywnego zapatrywania co do charakteru zarzutów kasacyjnych nie wskazał jednak obrońca dokładniej, w jaki sposób „waga” zarzutów postawionych w kasacji miałyby się przełożyć na ocenę zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Obrońca skazanego L. S. , adw. E. G. Ł., uzasadnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia wobec tego skazanego ograniczyła w zasadzie do wskazania, że skazany jest osobą „dotychczas, w całym swoim [...] życiu niekaraną”.

Sumując należy zatem stwierdzić, że brak było podstaw do uwzględnienia sformułowanych w kasacjach wniosków o wstrzymanie wykonania zaskarżonego przez obrońców S. T. i L. S. wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 grudnia 2019 r.